

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE.”

CELOR CE BINEVESTE-SC PACE.

Anul XX.

No. 7.

CUPRINS:

Serviciul social și Adventiștii

Virtutea sincerității și vițiul
fățarniciei

Viitorul Bisericii

Porunca V-a din Decalog

Vrăjmași ai crucii lui Hristos

Serbarea clasei de absolvire
1939—1940

Editorial

Correspondența misionară

Lucruri mici de mare valoare

O peniță sfințită

Scrisori mult prețuite

Cincisprezece minute misionare

Cercul Tabita

„Curierul Misionar“

Foale lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.

Serviciul social și Adventiștii

Superioritatea unui crez nu constă numai în faptul că are o alcătuire adevărată și teinică. Superioritatea lui se va vedea de abia după ce a fost aplicată în practica vieții de toate zilele, și din roadele pe cari le aduce atât pe tărâmul spiritual cât și cel firesc. Lumea așteaptă să vadă roade. A trecut epoca cuvântărilor strălucite. Astăzi, dela cel din urmă și până la persoana cea mai sus pusă, sunt însuflețiți de un nou spirit de viață, care are la temelie ei munca și credința.

Adventiștii de Ziua Șaptea au fost oameni, cari, luminați de Spiritul cel înțelept al lui Dumnezeu, au sprijinit cu tot elanul lucrările cele bune și folositoare nu numai lor, ci obștei întregi.

Una dintre multele exemple ilustrează cele mai de sus:

Într-o comună din centru Basarabiei, primarul anunță că pe ziua de Sâmbătă, întreaga Comună va trebui să iasă pe câmp să curețe terenurile Comunei de spini și mărăcini. Dar aducându-și aminte că Adventiștii nu lucrează Sâmbăta, ci o închină în onoarea Creatorului, zise:

„Domnilor, Dvs veți putea face aceeași lucrare a doua zi”.

În ziua hotărîtă, de dimineață dela orele patru, cei patruzeci de

Adventiști bărbați și tineri, se găseau pe terenurile Comunei. Aveau cu dânsii și pe Președintele Conferinței împreună cu Predicatorul Câmpului. Ca un singur bărbat au răspuns la apelul serviciului social, și dând pe față cea mai mare bunăvoință atât pentru muncă cât și pentru ascultarea ordinelor, s'au împrăștiat la distanțe egale în linie. Soarele începuse să-și arunce razele lui blânde, când se auzi vocea Președintelui: „Priviți la mine; când veți vedea sapa mea ridicată în sus, să înaintați cu toate puterile”. În clipa următoare 80 de brațe vâjnoase erau angajate cu toate puterile în munca cea sfântă și binecuvântată. La orele opt, cele zece pogoane de mărăciniș și buruieni erau complet curățite și redade utilității. Puțin mai târziu a trecut pe acolo și Primarul, și văzând munca uriașă săvârșită de Adventiști, se oprește locului, clatină din cap, și spune unuia dintre bătrânii noștri: „Domnilor, ați făcut o lucrare, pe care nu o putea face toată Comuna. Vă mulțumesc din toată inima și vă rămân recunoscător”.

Aceasta este munca, credința și devotamentul Adventiștilor. Aici au ajuns ei datorită crezului lor, un popor pregătit pentru orice lucrare bună și folositoare.

R. Artinian

Virtutea sincerității și viciul fățarniciei

„Mai întâi de toate, păziți-vă de aluatul Fariseilor, care este fățarnicia”. Luca 12, 1.

Există două însușiri distincte, opuse una alteia.

Una este sinceritatea care se poate supranumi: sufletul adevărului și coroana virtuților alese, cealaltă fățarnicia, care se așează cu un jug greu, purtat pe o cale încurcată și plină de primejdii în al cărui nisip mișcător se cufundă toți aceia în inima cărora este păstrat aluatul fățarniciei.

Fățarnicia este cea mai grozavă robie; ea este mai periculoasă chiar și decât ura, fiindcă, mai totdeauna este acoperită cu o spoială de bine, în timp ce înăuntru lucrează moartea, ca și microbul de tuberculoză sub cei doi obraji roșii ai bolnavului.

Totdeauna, oamenii cari au mers pe calea minciunii și cărora le-a plăcut să rămână sub puterea sugestiilor „Tatălui minciunii”, au susținut cu încăpățănare că adevărul nu se poate spune singur niciodată. Și apoi umplându-și tolba cu minciuni, au pornit la drum, crezând că astfel le va fi mai bine.

Astăzi, ca și în trecut, oamenii s'au obișnuit să privească prin lupa lui Satana și să vadă în minciună și fățarnicie cea mai puternică părghie a succesului și înăvuirii.

Fățarnicia în Biserică

Cu 600 de ani înainte de nașterea Mântuitorului, minciuna și fățarnicia erau încetățenite în sânul acelor ce se pretindeau „aleșii Domnului”.

Profetul Ieremia, ne pune înainte tabloul agoniei de moarte a unei națiuni cu buze mincinoase și inimi necurate.

„Au limba întinsă ca un arc și aruncă minciuna; și nu prin ade-

văr sunt ei puternici în țară; căci merg din răutate în răutate, și nu Mă cunosc, zice Domnul”. „Locuința ta este în mijlocul fățarniciei, și, de fățarnici ce sunt, nu vor să Mă cunoască, zice Domnul”. „Limba lor este o săgeată ucigătoare, nu spun decât minciuni; cu gura vorbesc aproapei lor de pace, și în fundul inimii îi întind curse”. Ier. 9, 3. 6. 8. Într'un timp de neagră tristare, Profetul Domnului, stă în poarta Templului și plânge pentru păcatele poporului. Profetul le trimite o solie plină de har. El zice către ei să nu-și pună încrederea în Templu, ci în o inimă curată și o viață dreaptă. Ier. 7, 3—5.

Biserica lui Hristos, dela început și până în zilele noastre, a fost expusă spiritului fățarniciei.

Istoria n'a cunoscut niciodată o mai respingătoare trădare ca aceea a lui Iuda-fățarnicul care a vândut pe Domnul vieții cu o sărutare. Păcatul săvârșit de acest pretins apostol, a atras în mod fatal pedeapsa cu moartea.

Anania și Safira cari se bucurau de aceleași privilegii ca și ceilalți credincioși, împărtășindu-se de cuvântul Domnului rostit de Apostoli, nefiind sinceri în expunerea adevărului, au fost aspru pedepsiți de Dumnezeu.

Cineva a caracterizat viața celor fățarnici în felul următor:

„Prefăcătoria în religie este cea mai urită dintre prefăcătorii. Oamenii cari fac pe credincioși dar nu sunt, sunt ca și cașcavalul dela vitrină: este o imitație de cașcaval adevărat; ei sunt ca și merele de ceară; ca și banii falși. Ei aduc jertfă, dar ca și Cain, n'o aduc cu credință. Ei postesc cum a postit și Ahab (1 Imp. 21, 27), dar de păcat nu se lasă. Ei plâng cum a plâns și Esau, dar nu pentru păcatele lor. Ei se roagă cum se ruga

fariseul, dar fac aceasta mai mult de ochii lumii. Ei se joacă cu două mingi, cum se zice, dar în curând nu vor mai prinde pe niciuna. O, ce ființe urăcioase! Pe cine cred ei că pot să înșele? Pe Dumnezeu? Nicidecum. Pe oameni? Nu până la capăt. Ei se înșeală pe ei înșiși și se nenorocesc pe vecie”.

A ne purta în aparență față de cineva cu iubire și prietenie, dar după ce și-a întors spatele să începem a-l vorbi de rău și a-l bârbi, este semnul caracteristic al fățarnicului și al unui suflet josnic.

Cei cari se scuză mereu că sunt săraci, că nu câștigă decât puțin, și cari nu aduc Domnului decât o jertfă oarbă, aceia nu sunt sinceri față de Dumnezeu. Pentru unii ca aceștia cerul este închis și nu se va deschide decât atunci când și inima lor se va deschide, dacă, bine-nțeleș, nu va fi prea târziu.

Cele opt vauri rostite de Mântuitorul asupra fariseilor și cărturarilor ne dovedesc că păcatul fățarniciei este grozav de urit.

După ce descoperi în totul ființa acestor oameni necurați, Isus Se întoarce către ucenicii Săi și le zice: „Mai întâi de toate, păziți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia”.

Dar cine dintre noi este curat de păcatul minciunii și fățarniciei? Dacă privim în fața strălucirii lui Dumnezeu și în desăvârșirea Lui, absolută, vom zice împreună cu profetul lui Dumnezeu, Isaia: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Impăratul, Domnul oștirilor!” Isa. 6, 5.

Păcatul fățarniciei și al minciunii este o otrăvă ucigătoare. Cine nu se curățește deplin de el, este cu totul pierdut.

Otrava fățarniciei poate fi curățită. Antidotul cel mai eficace îl găsim la Mântuitorul. Pentru a putea fi cu Dumnezeu și sfinții Săi în cer, trebuie să încetăm a ne mai întemeia pe evlavia noastră exterioară. Trebuie să cădem, ca și femeia păcătoasă la picioarele

(Urmare la pag. 12)

Viitorul Bisericii

XI.

Spre a evita greșeli fatale și spre a deosebi cursele viclene ale vrăjmașului, e nevoie, înainte de a trece mai departe, să scoatem în evidență anumite principii fundamentale pentru viața Bisericii, spre a așeza întreaga reformă pe o bază sănătoasă și solidă.

Ce este Biserica?

Biserica lui Dumnezeu pe pământ este „trupul lui Hristos”. (Efes. 5, 23). Această definiție atât de surprinzătoare prin simplitatea ei, a fost inspirată sfântului apostol Pavel prin Duhul Sfânt. Botuzul este ușa de intrare a acestui organism viu. Membrii formează un tot cu acest corp și prin diferite funcțiuni, toți au parte obștească la privilegiile și răspunderile sale. Capitolele 12 din epistola întâia către Corinteni și 4 din epistola către Efeseni arată clar condițiile după cari se conduce viața acestui organism: organizația sa și legăturile dintre diferitele sale părți. Subiect edificator, înălțător, demn de cele mai serioase gânduri din partea noastră.

Biserica, o organizație cu caracter teocratic

Și nu o democrație, după cum cred unii. Lucrul acesta este important pentru o epocă în care tendințele timpului pot pătrunde cu ușurință în Biserică și unde oameni porniți pe căi greșite și răi pot să caute în mod subtil să atâțe anarhia, în speranța de a pescui în apă turbure și a face să triumfe concepțiile lor subversive. În democrație autoritatea stă în mâna poporului. El singur își găsește forma sa de guvernământ și e guvernat de aceia pe cari el i-a așezat ca autoritate peste el. În Biserică Dumnezeu este autoritatea suverană, necontestată, sub scutul căreia poporul se așează și trebuie să rămână. Dumnezeu este Acela care învață și conduce prin

mijloacele alese de El: 1. Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, locțiitorul legitim al lui Hristos investit cu autoritatea divină, reprezentând pe pământ și în inimi pe Capul Bisericii, pe când Acesta își îndeplinește misiunea Sa de unic mijlocitor în Sanctuarul cersesc până la revenirea Sa în slavă. 2. Instrumentele omenești „rânduite de Dumnezeu” în Biserică, după nevoile organismului și pentru folosul obștesc: 1 Cor. 12, 27—30, 7—11. Să nu ne înșelăm cu gândul că Biserica lui Dumnezeu pe pământ este un organism anarhic, unde fiecare poate să facă tot ce i se pare lui că e bine și să turbure după bunul său plac viața Comunității, impunând vederile sale deosebite, spiritul său tiranic, pizmuirile sale personale sau reaua sa dispoziție, altor membre ale corpului.

Fiecare membru primește bunurile materiale și spirituale, împărțite după buna plăcere și înțelepciune a Duhului, pentru folosul obștesc. Fiecare este dăruit cu un loc potrivit cu priceperea sa și trebuie să îndeplinească funcțiunea pe care i-o cere locul său pentru clădirea întregului organism. Unii au primit daruri deosebite și sunt rânduiți ca apostoli, medici, conducători, administratori, etc., iar alții pot să nu fie decât simple celule răspândite în masa organismului, dar cari conlucrează tot atât de mult la sănătatea și creșterea întregului corp. Fiecare parte sănătoasă își ocupă cu plăcere locul ei, fără nicio invidie, fără murmur, fără gelozie și fără ambiție dăunătoare. Chiar dacă suferă de un rău care atacă organismul, ea se obosește fără încetare, fără nicio precupețire de sine, ținând spre împlinirea rolului ei, și asigurând continuarea funcțiunii sale deosebită pentru prosperitatea corpului. „În înțelepciunea Sa, Domnul a potrivit lucrurile așa fel, că prin legăturile strânse cari trebuie să fie păstrate între toți cre-

dincioșii, creștin să fie unit cu creștin și biserică cu biserică. În felul acesta instrumentul omeneșc va fi făcut în stare să conlucreze cu divinul. Fiecare orânduire va fi pusă sub conducerea Duhului Sfânt și toți credincioșii vor fi uniți într-un efort organizat și bine condus pentru a duce lumii vestea cea fericită a harului lui Dumnezeu”. — „Faptele Apostolilor”, p. 164.

Sublim tablou, dar vail atât de puțin pus în practică de un corp încovoiat sub blestemul mizeriei nedesăvârșirilor omenești și în care membrele nu se dăruiesc în totul curentului sângelui divin pentru a-i îngădui să le învieze. Să nu căutăm greșeala la fratele nostru, ci la noi înșine. Să nu uităm că fiecare va avea să dea socoteală pentru el însuși în ceasul judecării de felul cum a folosit ocaziile, talentele și privilegiile și de felul cum s'a achitat de funcțiunea sa deosebită. Atunci cea mai din urmă celulă va putea fi spre onoare sau spre întristare în aceeași măsură ca și cel mai de cinste dintre membre.

Și atunci când simțim greutatea propriei noastre nedesăvârșiri și aceea a infirmităților cari slăbesc corpul, să nu dăm ocazie descurajării, așa după cum ar dori diavolul, ci să privim la Isus, izvorul vieții nestrucioase și îmbelșugate și să venim la El. Iată ce ne spune El: „Nimic altceva în lume nu este atât de scump pentru Dumnezeu ca Biserica Sa. Nimic nu ofensează pe Dumnezeu atât de mult ca o faptă care strică influența acelor cari sunt în slujba Sa. El va cere socoteală tuturor acelor cari ajută pe Satana în lucrarea sa de critică și de descurajare”. — „Mărturii”, vol. VI, p. 42. „Așa slabă și nedesăvârșită cum ar putea să pară, Biserica este totuși singurul obiect asupra căruia Hristos își îndreaptă în chip deosebit atenția Sa. Ea este locul desvăluirii harului Său în care El își găsește plăcerea să-Și descopere puterea Sa pentru transformarea inimilor”. — „Faptele Apostolilor”, p. 12.

Autoritatea în Biserică

— Suveranitatea aparținând Duhului Sfânt, Hristos a putut să investească fără nicio teamă Biserica. Sa cu deplină autoritate, Dumnezeu consfințind în ceruri hotărârile poporului Său. Matei. 18, 18. Ne este dat, între multe altele, un exemplu minunat în capitolul 5 din Fapt. Apostolilor prin moartea lui Anania și Safirei, loviți pentru faptul de a fi „mințit pe Duhul Sfânt” reprezentat prin apostol în capul Bisericii. Pentru bunul mers al lucrării lui Dumnezeu, cât și pentru binele nostru personal, este absolut necesar să înțelegem bine aplicarea principiului autorității în ceea ce ne privește pe noi.

Autoritatea divină este dată corpului în întregime. O simplă celulă în China, în Africa sau în altă parte își are partea sa de autoritate în cadrul și armonia ansamblului. Principiul acesta fundamental, atâta timp cât este respectat și recunoscut, exclude din capul locului introducerea tiraniei. „Dumnezeu n'a stabilit nicio putere dominatoare în biserică adventă spre a controla întregul corp sau spre a controla vreo ramură oarecare a lucrării. El nu s'a îngrijit ca răspunderea administrării să stea numai asupra unei mici grupe de persoane. **Răspunderile sunt împărțite între un mare număr de persoane competente.**

„Fiecare membru al Comunității are un vot la alegerea slujbașilor Comunității. Comunitatea prin delegații ei alege pe slujbașii Conferinței. Delegații aleși de Conferințe aleg slujbașii Uniunii; și delegații aleși de Uniune aleg pe slujbașii Conferinței Generale. Prin această orânduială, fiecare Conferință, fiecare instituție, fiecare Comunitate și fiecare persoană aparte, fie direct sau prin reprezentanți, are un vot în alegerea persoanelor cari să poarte răspunderile cele mari ale Conferinței Generale”. — „Mărturii”, vol. 8, pp. 236. 237.

Dar cum trebuie exercitată autoritatea? Un corp este o structură organizată în care toate părțile legate între ele se completează, se

susțin și se ajută între ele. O armonie și o ordine desăvârșită domnește în toate funcțiunile sale. El își primește ordinele dela cap și vieața dela inimă. Întregul organism este susținut de sistemul osos, scheletul edificiului; ordinele și vieața sunt transmise prin sistemul nervos și circulator.

Prin asemănare regăsim aceleași principii și în corpul Bisericii. El este supus unei organizații precis voită și stabilită de Dumnezeu, a cărei necesitate este vădită. E imposibil să se poată concepe întinderea soliei în toată lumea, progresul lucrării, unitatea credinței, continuitatea și armonia eforturilor, fără o organizație minuțioasă. Cugetați la acest corp imens, la manifestările nenumărate, atât de variate și asemănătoare în același timp, întinzându-și ramificațiile sale până la marginile pământului. Dumnezeu în înțelepciunea Sa a prevăzut lucrul acesta dela început. El este acela care a rânduit în Biserică diferitele daruri și slujbe raportate în 1 Cor. 12 și Efesenii 4 pentru desăvârșirea sfinților și pentru zidirea corpului lui Hristos. Biserica nu poate prospera decât în măsura în care ea recunoaște și respectă organizația și autoritatea pe care Dumnezeu a stabilit-o în sânul ei.

Ce zice Marțorul Credincios

„Dumnezeu a așezat în Biserică un glas care trebuie să controleze pe membrii ei”. — „Mărturii”, vol. 5, p. 108.

„Biserica este autoritatea lui Dumnezeu delegată pe pământ... Majoritatea Bisericii este o putere care trebuie să controleze pe fiecare dintre membrii ei”. — Idem, p. 107.

„Dumnezeu are pe pământ o Comunitate, care e formată din aleșii Săi, cari țin poruncile Sale. El nu conduce indivizi răsăriți la întâmplare, unul ici, altul colo, ci El conduce un popor”. — „Mărturii către Predicatori”, p. 61.

„Hristos este capul Bisericii, Biserica este a Lui; și dacă din fiecare o mie de membrii 999 ar încerca să distrugă organizația din

sânul Bisericii advente de ziua șaptea, ei n'ar reuși. Desorganizații ar fi dați afară, și lucrarea ar continua să înainteze în mod glorios”. — „The Daily Bulletin”, 1899, p. 93.

„Nu vă temeți că ar putea fi distrusă lucrarea lui Dumnezeu”. — Idem, p. 63.

Respect față de autoritate

„Mulți nu-și dau seama de caracterul sfânt al legăturilor bisericii și sunt îndărătnici în a se supune restricției și disciplinei. Fie-lor lor de a fi, arată că ei înalță judecata lor proprie mai presus decât aceea a obștei bisericii, și nu caută să ia seama asupra lor înșile ca să nu încurajeze un spirit de împotrivire față de glasul ei. Cei cari au o poziție de răspundere în Biserică pot avea defecte obișnuite ca și ceilalți oameni și pot greși în hotărârile lor; dar **cu toate acestea** Biserica lui Hristos pe pământ le-a dat o **autoritate care nu poate fi ușor desconsiderată**”. — „Mărturii”, vol. 4, p. 17.

„După cum toate membrele corpului nostru se unesc pentru a forma corpul întreg, și după cum fiecare își îndeplinește funcțiunea sa ascultând de inteligența care guvernează întregul corp, tot astfel membrii Bisericii lui Hristos trebuie să fie uniți într'un corp simetric, supus conducerii sfințite a întregului corp”. — Idem, p. 16.

„Părerile personale să fie supuse autorității Bisericii”. — Idem, p. 19.

„Voi sunteți înclinați neîncetat către independență personală. Voi nu vă dați seama că independența este un lucru dăunător dacă ea vă duce să aveți prea multă încredere în voi înșivă, și să vă încredeți în propria voastră judecată mai mult decât să respectați sfatul și să prețuiți judecata fraților voștri, în mod deosebit a acelor cari ocupă **funcțiunile pe cari Dumnezeu le-a rânduit pentru mântuirea poporului său**. Dumnezeu a investit Biserica cu o autoritate specială și cu o putere pe care nimeni nu este îndreptățit s'o nesocotească și s'o disprețuiască, căci fă-

când aceasta, vocea lui Dumnezeu este disprețuită". — „Mărturii”, vol. 3, p. 17.

„Ceji cari sunt înclinați să considere judecata lor personală ca supremă, sunt în mare primejdie. Satana face eforturi studiate pentru a despărți asemenea persoane de aceia cari sunt canale de lumină, prin cari Dumnezeu a lucrat la zidirea și la întinderea lucrării Sale pe pământ. A neglija și a disprețui pe aceia pe cari Dumnezeu i-a ales să poarte răspunderile de conducere în raport cu înaintarea adevărului, însemnează a lepăda mijloacele pe cari El le-a stabilit pentru siguranța, încurajarea și tăria poporului Său”. — „Faptele Apostolilor”, p. 164.

„In aceste vremuri din urmă s’au ridicat printre noi oameni cari mărturisesc că sunt slujitori ai lui Hristos, dar a căror lucrare este protivnică unității pe care Domnul a stabilit-o în Biserică... Sunt unii cari supraveghează pe conlucrătorii lor și se străduiesc cu mare grija să le arate greșelile, când ar trebui să caute în mod serios să-și pregătească propriul lor suflet pentru lupta ce le stă în față”. — „Mărturii”, vol. 5, p. 238.

La aceste citate deja destul de numeroase, am putea adăoga multe pagini subliniind aceleași principii de autoritate a Bisericii, unitatea și respectul care se datorează acelor cari ocupă funcțiunile de conducere, **răspunderea stabilită de Dumnezeu** pentru zidirea corpului lui Hristos.

O concluzie

Am spus deja: Biserica adventă este chiar Laodicea. Corpul pastoral, ca și membrii, sunt departe a fi la nivelul spiritual al luminii primite, al solemnității soliei și nevoilor timpului actual. Ea merită toate reproșurile, toate muștrările pe cari i le adresează Biblia și Spiritul profeției. Dar această Biserică nu este și nu va fi niciodată Babilon. Nu există nici cel mai mic loc în cadrul profeției pentru o a opta biserică, pentru o nouă mișcare, pentru o nouă organizație. Aceasta este deci Laodicea

care va termina programul divin. Ea este cea din urmă cohortă a Bisericii luptătoare, după care vine Biserica triumfătoare, împărăția veșnică a Sfinților.

In lumina Mărturiilor pe cari le-am citat, o concluzie este de neînălțurat.

Orice mișcare, ori cari ar fi pretențiile ei, care se organizează în cadrul sau în afara Bisericii, refuzând să recunoască autoritatea sa și să i se supună, nu poate fi dela Dumnezeu, pentru că ea calcă în picioare principiile divine arătate lămurit în Biblie și Spiritul profeției. O asemenea mișcare are un caracter subversiv. Cu cât ar părea mai nevinovate și atrăgătoare motivele ei, cu atâta cursa este mai subtilă. Satana nu poate reuși în planurile sale decât deghizându-se în inger de lumină. O asemenea mișcare, în loc de a aduce reforma vestită în Mărturii, va face ceea ce au făcut și alte mișcări asemănătoare înaintea ei. Ea va sfârși prin desbinare, schismă, slăbind lucrarea lui Dumnezeu și pierzând sufletele pe cari Satana le caută. Să nu ne dăm înapoi așa ușor dela calea noastră cea dreaptă, ci să studiem cu liniște și cu rugăciune îndrumările Spiritului profeției, spre a vedea ce spune el de fapt în ansamblul învățăturii sale, și nu ceea ce unii au interesul a-l face să spună pentru a ajunge la tainicele lor răstălmăciri.

Am redat în aceste câteva rânduri o piatră de încercare. Vom mai da și altele prin glasul Martorului Credincios ce vorbește Bisericii, în studiile noastre cari vor urma, și vom avea ocazia a lămuri diferitele aspecte ale mărețului subiect al Reformei în sânul poporului lui Dumnezeu.

Prin slăbiciunile sale, prin neajunsurile sale, prin greșelile sale atât de evidente, Biserica își urmărește lucrarea ei și înaintează în îndeplinirea planului divin. Dumnezeu care a făcut să se nască această mișcare, care a condus-o până astăzi prin furtuni și împrejurări grele, o va conduce în mod victorios și în mijlocul încercări-

lor, strâmtorărilor și al luptei teribile care se anunță. Dincolo de stâncile cari acopăr drumul, dincolo de furtuna care va izbucni în curând pentru curățirea Bisericii, **se zărește portul**. Curaj, fraților, să ne adunăm puterile pentru ultima etapă.

F. Charpiot

(Urmare dela pag. 10)

„Despărțirea este ceva neplăcut și dureros și pentru Dumnezeu, Tatăl nostru cel veșnic, dar cu atât mai mult pentru noi oameni muritori. Timpul ce noi l-am petrecut aci s’a scurs în veșnicie, ducând cu el cei mai frumoși ani ai vieții noastre... Legăturile noastre frățești și prietenști formate în timpul conlucrării împreună, ne fac să credem că, deși ne despărțim, totuși vom rămâne uniți în fapte și idei, lucrând pentru Domnul totdeauna și ori unde am fi... Iar azi, când din cuibul tău plăcut, școală, ne luăm sborul spre alte meleaguri depărtate, ca soli și misionari ai Domnului Hristos în toată lumea, îți lăsăm drept garanție că nu te vom uita, iar învățătura ta o vom prețui totdeauna, un vers al Sfințelor Scripturi din Psalmul 137, 5. 6.

„Dacă te voui uita... — Sfântă Școală, Să-și uite dreapta mea destoinicia ei. Să mi se lipească limba de cerul gurii, Dacă nu-mi voui aduce aminte de tine, Și dacă nu voui face din — învățătura ta, — culmea bucuriei mele”.

Cu inimile adânc mișcate de solemnitatea ocaziunii, cei 17 tineri, după ce și-au exprimat sincerile lor simțiminte și idealuri ce și-au propus pentru viața ce le stă înainte, părăsesc capela în acordurile aceluiaș marș ce i-a însoțit și la intrarea în capelă.

Cu toții am fost mișcați și impresionati de entuziasmul și râvna cu cere acești tineri au fost în-suflețiți să pornească ca lumini și ca soli consacrați, în mijlocul semenilor lor. Dumnezeu să ajute ca acest grup de tineri să-și poată îndeplini toate idealurile și țintele nobile și sfinte ce și le-au luat ca motto al vieții lor.

Cornelia Mocanu

ANUNȚ

Vând mașini de tricotaj diferite numere noi. Dau și lecții de tricotaj în scurt timp, celor ce vor să învețe tricotajul. Adresa: Ilie Frică, Str. G-ral Eustațiu 47 (prin Ferentari), București VI.

Porunca V - a din Decalog

de Prof. M. L. Andreassen

Facultatea Teologică A. Z. Ş.
Washington

Ajungând aci, unii poate își vor pune întrebarea dacă asupra celor bătrâni nu s'a pus nicio răspundere de a contribui și ei la succesul vieții de familie. La aceasta nu putem da decât un răspuns: Ei pot face mult. Cei bătrâni sunt uneori foarte pretențioși, tocmai că și copiii. Unor părinți le vine greu a înțelege că copiii lor au devenit majori, că au de trăit propria lor viață, și că trebuie a li se da această ocazie. Acesta este în deosebi cazul când copiii își au propriile lor familii și poate chiar răspunderea de a crește copii. In asemenea împrejurări, se cere din partea tuturor mult har dela Dumnezeu pentru ca gospodăria să meargă în liniște.

Unii dintre bunici simt că ei ar fi încă în stare să conducă o gospodărie. Că gospodăria nu este a lor, această puțin le pasă. Ei poruncesc, rânduesc și hotărăsc ca altădată. Mama gândește că lui Ionel îi trebuie o muștrare, și poate chiar o palmă, dar mama mare e de altă părere. Tatăl familiei este pus adesea în incurcătură, neștiind cum să împace și pe soția sa și să nu insulte nici pe mamă. O bunică poate fi o mare binecuvântare în familie; dar poate fi și o problemă grea. Ea are intenții bune, vrea să ajute, dar adesea ar fi o mare răsuflare, dacă ea ar putea fi adusă acolo, ca să înțeleagă că copiii, deveniți majori, trebuie lăsați să-și execute propriile lor planuri, și că sunt anumite timpuri, când ei trebuie să se dea la o parte și să lase în pace pe tineri.

Nu e puțin lucru a ajunge la o bătrânețe binecuvântată. Cei pe cari îi numim acum bătrâni au fost odată tineri și în stare a purta grijă de ei înșiși. Și acum, e greu pentru ei a înțelege că nu mai sunt tineri. Ei obișnuiau să ia parte la petreceri și serbări familiare,

dar acum ei nu mai sunt invitați. Ei obișnuiau, mai înainte, să fie centrul gospodăriei; dar acum aceasta nu mai e treaba lor. Ei erau obișnuiți să poruncească și să fie ascultați; dar acum foaia s'a schimbat, și ei nu mai au acea autoritate. Ei gândesc că pot face încă anumite lucruri, cum le făceau și când erau mai tineri, dar copiii lor nu gândesc astfel, și nu le pot îngădui să-i deranjeze: Toată lumea este întoarsă acum pe dos. Invențiile moderne au complicat cu totul viața. Ei simt că nu mai sunt în legătură cu lucrurile. In astfel de împrejurări, trebuie a se da orice considerație membrilor mai în vârstă ai familiei.

E greu pentru un om, care a fost activ întreaga sa viață și care nu a depins de nimeni, afară de lucrurile din jurul lui, să fie considerat acum ca bătrân, și să aibă pe alții peste el. El se simte încă în stare, și „tare ca totdeauna”, și totuși alții știu că el nu mai este așa. El nu mai este atât de sigur pe picioarele sale, cum era în zilele tinereții, și trebuie să se îngrijească mai bine de cum se îngrijea altădată, altfel se poate îmbolnăvi și poate deveni o pricină de îngrijorare pentru cei ce poartă răspunderea asupra lui. Amurgul vieții trebuie să fie o vreme binecuvântată și tihnită.

Copiii cari au un tată sau o mamă în îngrijirea lor, ar trebui să considere aceasta ca un privilegiu și ca o binecuvântare, iar cei bătrâni ar trebui să se comporte în de acord cu programul familiei, pe care să-l considere ca o binecuvântare. In multe familii stau lucrurile astfel. Dar trebuie să spunem cu durere că sunt și multe familii, unde această subordonare lipsește. Prin harul lui Dumnezeu și înțelepciunea Sa, se poate face

față oricărei situații, în care ar fi pus cineva.

Părinții să fie vrednici de cinste

Când Dumnezeu ne sfătuește să cinstim pe părinți, nu vrea să spună numai că copiii să fie ascultători, ci și, ca tatăl și mama să fie vrednici de cinste. Aceasta pune o mare răspundere atât asupra părinților cât și a copiilor. Fericii acei copii ai căror părinți cresc împreună cu ei, și cari știu să trateze pe copii ca pe copii și pe tineri ca pe tineri. Unii părinți par a nu înțelege că copiii lor au devenit mari; ei îi tratează tot ca pe niște copii. Dar copiii cunosc diferența. De tovarășii lor ei sunt considerați ca majori; dar în fața părinților lor, sunt copii, și ei simt aceasta.

Mulți băieți au vărsat multe lacrimi, pentru că au fost siliți să poarte haine nepotrivite sau au fost tratați într'un chip deosebit de cum credeau ei că le șade bine. Mama poate gândi că unui băiat îi stă bine cu părul tuns mărunț, și sunt gata să i-l taie cu forța, chiar când copilul e mare, supunându-l astfel la o adâncă umilință. Fericii părinții cari știu cum să trateze pe copiii lor, cari le câștigă încrederea și respectul, și-i călăuzesc pe calea pe care trebuie să meargă. Copiii din astfel de părinți se vor ridica odată și-i vor numi fericii.

Lipsa de disciplină în familie

Este întristător tabloul familiar din zilele noastre, că atât de multe crime și fărădelegi au loc în sânul ei. Cercetările au dovedit că aceasta provine din faptul că disciplina familiară a fost prea slabă, și de aceea mulți tineri au apucat pe căi rele. Copiii cari au învățat să fie ascultători acasă vor dovedi respect față de orice autoritate din afară de familie. Copiii din fa-

miliile desbinate, turburate și destrăbălate, sunt cari constituie cea mai grea problemă în școală și în societate. Mulți copii sunt trimiși la școală, cu speranța că școala va face din ei aceea ce familia n'a putut face. Uneori școala reușește, dar alte ori nu, și e învinuită pentru această nereușită.

Un băiat ruinat, destrăbăiat și neascultător, e lăsat apoi liber în societate. Părinții n'au reușit, școala n'a reușit, și acum, societatea trebuie să plătească paguba. Băiatul ajunge la închisoare. El este asvârlit ca și un animal în cușcă. Băiatul a săvârșit o nelegiuire: este un criminal, și acum trebuie să sufere. Dar nu e numai el singur care suferă. Părinții, întreaga familie suferă împreună cu el. Și durerea părinților e și mai accentuată când se gândesc că dacă și-ar fi făcut datoria, poate că ar fi fost evitate aceste nenorociri și necazuri.

Dar nu totdeauna părinții sunt răspunzători pentru umblarea rea a copiilor lor. Nu, și de o mie de ori nu. Ei pot fi și răspunzători. Și dacă așa stau lucrurile, atunci ei trebuie să se căiască acum în pulbere și cenușă, și să facă tot ce pot ca să salveze pe copiii lor și să repare răul. În multe cazuri însă, părinții au făcut tot ce-au putut mai bine, și totuși străduința lor a dat greș. Unii ca aceștia să nu uite, că Dumnezeu ține seama de aceasta. Dumnezeu a avut experiență în creșterea copiilor, și nu toți au apucat pe calea cea bună. Observați declarația duiosă pe care o face Dumnezeu în Isaia 1, 2, 3: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s'au răsculțat împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul, măgarul cunoaște ieslea stăpânului său; dar Izrail nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine”. Dumnezeu cunoaște durerile sufletești ale oricărui părinte, ai cărui copii n'au corespuns cu așteptările sale. El a trecut prin aceeași experiență. El știe; și înțelege totul.

Cum se întâmplă în familie, așa se întâmplă și în societate. Dacă în familie nu este respectată o

strictă integritate și ascultare, copiii vor purta cu ei pornirile spre fărădelege, atât în afacerile lor, cât și în legăturile sociale din viața de mai târziu. De aceea este de cea mai mare importanță ca influențele familiare să fie din cele mai bune.

Porunca cincina este prima de pe a doua tablă a legii. După cum porunca ce se ocupă cu datoria noastră față de Dumnezeu și care ne spune să nu avem alți dumnezei afară de El, e pusă ca cea dintâi din Decalog, tot astfel și porunca care cere respect pentru părinți e pusă ca cea dintâi din datoriile noastre față de semenii noștri. Fără respect și fără considerație, nici Dumnezeu nu poate face mult dintr'un om. Copilul trebuie să fie deprins încă de mic cu acest respect și considerație. Aceste virtuți trebuie să crească cu el împreună, și să le întipărească încă de timpuriu în sufletul său. Un copil crescut în felul acesta va avea respect nu numai de părinții săi, ci va respecta și legea lui Dumnezeu și pe slujitorii Săi, și va deveni un cetățean supus legii. El va avea respectul cuvenit și față de drepturile altora, și va deveni un bun soț și tată. El va fi de asemenea gata să asculte și de glasul lui Dumnezeu, iar când se vestesc poruncile lui Dumnezeu, el nu va sta la îndoială, ci va trece de partea ascultării. El a învățat de copil să fie ascultător, și acum aceasta îi prinde bine.

Făgăduința

Făgăduința ce ține de această poruncă este pusă în legătură strânsă cu ascultarea. Nu ne îndoiim câtuși de puțin că făgăduința despre o vieță lungă se referă și la viața pământească. Dar noi suntem, de asemenea siguri, că ea are o aplicație mult mai largă. Oare nu cel ascultător va mânca din bunurile țării? Oare nu acela care păzește poruncile va intra pe porți în cetate? Apoc. 22, 14; Isa. 1, 19. Gândul lui Dumnezeu nu a fost oare că părinții pot avea o influență puternică spre bine asupra copiilor lor, și că învățându-i as-

cultarea, le vor ajuta astfel să moștenească împărăția cerurilor? Noi credem că da.

Această poruncă este „cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință”. Efes. 6, 2. Făgăduința este: „Ca să trăiești multă vreme pe pământ”. O vieță lungă poate nu e totdeauna o binecuvântare în sine; ci binecuvântarea constă mai mult în faptul că îndelungirea zilelor va fi „în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău”. Această „țară” trebuie să se refere la noul pământ. Dumnezeu dăduse lui Izrail țara Canaanului, ca Țară a Făgăduinței. Totuși nu aceasta era răsplătirea lor finală. Chiar în Palestina ei trebuiau să fie ca niște peregrini, „căci așteptau cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”. Ebr. 11, 10. Ei „doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate”. Vers. 16. Lor li se dăduse țara Palestinei, „totuși n'au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n'ajungă ei la desăvârșire fără noi”. Ebr. 11, 39. 40.

De aceea noi credem că făgăduința din porunca a cincina se referă la noul pământ. Această poruncă conține deci o făgăduință a noului pământ, condiționată de ascultare. Ea conține o făgăduință despre o vieță îndelungată. Și aceasta va fi „în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău”. Dacă Domnul dă poporului Său o „țară”, apoi aceasta trebuie să fie patria lor. Lui Adam i se dăduse o patrie în Eden, dar el a fost dat afară din ea, din pricina neascultării. Poporul lui Dumnezeu va fi restabilit în această patrie, dacă vor „voi-și asculta”. Isa. 1, 19.

După cum sfințenia este fundamentală la Dumnezeu, tot astfel ascultarea trebuie să fie fundamentală la om. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l învețe toți aceia cari vor să intre în împărăție. De fapt, dacă ar trebui să cău-

(Urmare la pag. 12)

Vrăjmași ai crucii lui Hristos

Păcatul indiferenței

Cei cari au apucat pe un drum indoielnic, fără să-și dea silința să afle dacă acest drum este cel adevărat, sunt vrăjmași ai crucii lui Hristos. Acela care este un creștin cinstit și sincer, va îngădui cu bucurie să i se atragă atenția asupra greșelilor sale. Prin muștrare el nu se va descuraja, ci plecându-se în rugăciune serioasă, își va da silința să cunoască care este voința lui Dumnezeu. Una din cele mai esențiale condițiuni ale creștinismului este, ca omul să vină la Isus ca un copilăș, gata să cadă la picioarele Sale. Astfel el cu bucurie va lua cunoștință de voința Domnului și va afla cari sunt lucrurile pe cari Dumnezeu le cere dela el.

Există multe feluri de purtări cari, din punct de vedere al pretinsului creștin, pot fi puse la îndoială. El va trebui să se întrebe în mod serios și să vadă dacă aceste feluri de purtări nu trebuie cumva aduse în armonie cu spiritul lui Hristos și cu neclintitele și incontestabile principii ale creștinismului. De pildă: Un anumit fel de viață, care necesită anumite cheltueli, este el de așa natură încât să poată primi aprobarea lui Hristos? Faptul de-a te lăsa în voia anumitor simțiminte se împacă el cu creștinismul? Afacerile sunt ele de așa natură, încât se poate îndeletnici cu ele și un creștin? Cheltuiala unui om pentru necesitățile și distracțiile sale personale cât și a familiei sale, este ea potrivită sau risipitoare? Darurile sale pentru lucrarea și întreținerea Comunității, sunt ele așa fel ca să corespundă spiritului lui Hristos?

Aceste chestiuni și încă multe altele ar trebui să pună pe un creștin serios în cumpănă, și să-l facă a lua numaidecât o hotărâre rațională și dreaptă.

Ceea ce aș dori eu, este ca voi să fiți lămurii asupra următoarei chestiuni: Dacă cineva, care vrea să apuce pe o cale în viață, a cărei sfârșit lui i se pare îndoielnic, și care după vederile sale nu se potrivește cu cunoștințele sale religioase, dar nu face nicio sforțare pentru a afla care este adevărata cale, ci merge mai departe pe această cale îndoielnică, atunci un astfel de om este un vrăjmaș al crucii lui Hristos. El n'a priceput niciodată principiile esențiale ale religiei creștine, acele principii care-i pretind a subordona voința sa voinței lui Dumnezeu. Să ilustrăm aceasta prin câteva exemple.

Iată un membru al Comunității care ar avea destule motive cari să-l convingă că potrivit Bibliei, purtarea sa nu este dreaptă. Totuși acest fel de viață el îl continuă și mai departe, fără a mai cerceta nimic, pentru că nici nu are de gând să se lase convins.

Iată un membru al Comunității, căruia i s'a spus de către frații lui spirituali, că în viața sa există ceva fals. Nedând nicio atenție acestei muștrări, el este hotărât să ducă același fel de viață de până acum, fără să dea acestei chestiuni o atenție mai mare, sau să caute s'o examineze mai de aproape.

Iată un alt membru al Comunității, care urăște pe frații săi, pentru că au încercat să-l convingă despre greșelile lui în umblarea sa creștinească, sau pe predicatorul care l-a prevenit asupra pericolului. Când astfel de chestiuni trebuie discutate, el refuză a le mai asculta și chiar a mai vizita Comunitatea.

Iată un membru al Comunității, care constată că părerea obștei Comunității este contra unui anumit vițiu al său, dar despre această chestiune el nu vrea nici să

vorbească, nici să citească și nici să se roage, ci este hotărât să sfi-deze mai de grabă părerea generală și chiar și Biblia.

Iată un membru al Comunității, care nu se roagă, nici nu încearcă să pătrundă prin cercetare să vadă dacă viața lui e plăcută lui Dumnezeu, sau nu.

Toți cari se poartă în felul arătat în exemplele de mai sus, sunt vrăjmașii lui Dumnezeu, și care la un adevărat creștin niciodată nu poate să apară. Oamenii acestei lumi merg pe căile lor proprii. Ei nu admit să fie muștrați. Ei nu vor să mediteze și să cerceteze să vadă dacă umblarea lor e pe placul lui Dumnezeu, sau nu. Când Dumnezeu intervine în faptele lor prin solii sau prin Spiritul Său și le cere socoteală pentru purtarea lor, ei se întărită, fiind peste măsură de sensibili. Dacă acei ce susțin că sunt creștini, fac la fel, atunci ei dovedesc prin aceasta că posedă același spirit vrăjmaș și că pentru ei nu a avut niciodată loc o naștere din nou.

Când voi duceți deci o astfel de viață pe care conștiința voastră o condamnă, care dă prilej fraților voștri de credință să vă mustre, din cauză că ei constată că purtarea voastră nu este dreaptă și că e condamnată chiar și de Biblie, și voi totuși nu vă dați osteneala să cercetați să vedeți dacă faptele voastre sunt bune sau rele, ci continuați să mergeți zi de zi, an de an, pe calea aleasă de voi, prin aceasta arătați în mod fățiș că nu sunteți împăcați de loc cu Evanghelia lui Hristos. Nestrămutata comportare față de Isus Hristos, a unui adevărat creștin, se va recunoaște prin cuvintele apostolului Pavel pe care el le-a îndreptat către Isus cu ocazia convertirii sale: „Doamne, ce vrei să fac?”

Cei cari prin purtarea lor arată că nu posedă acele calități deosebite pe cari le au cei ce iubesc într'adevăr pe Hristos, sunt vrăjmași ai crucii. Există „ceva”, iubiți frați, care constituie natura reală, caracterul particular al religiei creștine. Ceea ce făcea ca

(Urmare la pag. 16)

Serbarea clasei de absolvire 1939 - 1940

Fiecare an școlar la Institutul Biblic se încheie cu multă bucurie, atât pentru elevi, cât și pentru profesori, văzându-și roadele ostenețelor lor de ani de zile, în aceia cari după 2, 3 sau 4 ani de studii, ajung să absolve cursurile Institutului și trec pragul spre viață, bine pregătiți pentru îndeplinirea datoriilor lor sfinte. Ca la orice sfârșit de an, se obișnuiește ca ultima zi de școală, de obicei Dumineca dimineața, să fie consacrată serbării clasei de absolvă. De data aceasta însă, bucuria a fost și mai mare când, în ciuda împrejurărilor și evenimentelor turburi și neprielnice, Domnul a binecuvântat acest Institut, dând un număr frumos de 17 tineri și tinere ce au absolvit.

În ziua de 2 Iunie, 1940, la orele 9 dimineața, capela Școlii, împodobită de absolvenți cu flori și ramuri verzi de brad, e plină de oaspeți, cari au venit să împărtășească fericirea și bucuria lor împreună cu cei, cari în acea zi trăiau clipele cele mai importante pentru viața lor, aflându-se la o răspântie pe drumul vieții.

Într-o solemnitate înălțătoare, cei 17 tineri consacrați, în acordurile unui marș la pian se suie pe estrada amvonului. Serbarea se deschide cu rugă de mulțumire adresată bunului Dumnezeu de tânăra absolventă Dumitra Mateescu. Primul cuvânt îl are de spus președintele clasei de absolvire, fratele Robert Müller, urând, în numele tuturor colegilor săi, bun venit tuturor oaspeților, adresându-se mai întâi fraților din Comitetul Uniunii Române:

„Iubiți frați din Comitetul Uniunii Române, venirea dvs la această manifestațiune tinerească, este o dovadă că problema tineretului și a educației lui vă preocupă în cel mai înalt grad.

Iubiți educatori, Dumnezeu v'a chemat la cea mai mare lucrare ce poate fi incredințată unui om. Dvs ați avut de reprodus chipul Domnului Isus, nu pe pânză nici pe plăci de marmoră, ci pe sufletul și pe conștiința noastră tânără.

Părinți, tați și mame, cari din iubire și din dorința de a da copiilor dvs o educație creștină și de a-i pregăti să predice solia adventă în lume, asemenea părinților lui Samuel ne-ați in-

credințat Învățătorului divin în această școală.

Colegi și colege, ce pe aceeași cale împreună cu noi ați parcurs drumul sfințeniei și înțelepciunii, care în curând vă va duce la succese nebanuite în formarea caracterului pentru împărăția lui Dumnezeu. Cu inimă plină de mulțumire față de Acela care ne-a iubit până aci, vă zicem tuturor: **Bine ați venit la serbarea clasei de absolvire** din a 11-a promoție a Institutului Biblic”.

Ca încheiere, fratele arată scopul pentru care au venit la școală, și pe care înțeleg să-l realizeze de aci înainte cu mult zel și neobosit devotament „de a predica în lume pe Isus, făuritorul mântuirii noastre, îndeplinind astfel porunca dată de Mântuitorul: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia”. Intregul lor program, ce doresc să-l îndeplinească cât vor trăi pe acest pământ, se rezumă în propriile-i cuvinte: „Curățenia, altruismul și iubirea desinteresată față de oameni este steagul ce-l vom ține mereu ridicat în lume. Printr-o viață curată și vorbire aleasă dorim să fim o mireasmă de viață spre viață în lume”.

Ca un refren al acestor hotărâri sfinte, pornite din inimile pline de elanul și energia tinerească, corul Școlii, compus din eleve și elevi, ne-a oferit clipe de adevărată înălțare sufletească, prin imnurile de laudă înălțate lui Dumnezeu.

După cum se obișnuiește, fiecare clasă de absolvire își alege o țință, un motto, o floare, colorile, etc. ca un simbol pentru hotărârea pe care și-a luat-o. Fratele Barbu Ioan, ia cuvântul având să lămuirească mai pe larg prima parte din țința clasei: **Redeșteptare spirituală și reformațiune morală.**

Nevoia imperioasă a zilelor noastre este de redeșteptare, de trezirea omenirii, nu prin putere, nici prin tărie, ci prin puterea Spiritului Sfânt. Acum, când spiritele sunt agitate, când milioane de oameni sunt angajați într-o bătălie fără precedent în istorie, ni se cere și nouă să ne trezim, să facem această redeșteptare în noi înșine și să trezim mai întâi Comunitățile noastre, ca astfel uniți cu întreg poporul lui Dumnezeu să pornim la lucru, pentru cauza sfân-

tă a lui Dumnezeu. Ca urmare a primei lucrări săvârșită în noi, „Redeșteptarea spirituală”, are loc, prin puterea Spiritului Sfânt, „Reformațiunea morală”, despre care a vorbit în continuare fratele Alexandru Parasei. Redăm în câteva rânduri o mică parte din cuvântarea sa:

„Dacă a fost vreodată un timp care a avut nevoie de o asemenea reformațiune și redeșteptare, apoi timpul acesta este astăzi... Toți avem în față aceeași țință de atins, aceleași idealuri de ajuns, aceleași scopuri, și anume: ducerea întregii solii îngrăști în lumea aceasta, dorind să facem redeșteptare spirituală și reformațiune morală între concetățenii noștri, în familiile noastre, în societatea în care trăim.... Dorim ca țința ce ne-am propus-o: **„Redeșteptare spirituală și reformațiune morală”** să se împlinească în viața noastră.... să ducă cu sine lumină celor cari stau în întunec, mângăierea celor întristați, încurajare celor descurajați și îndrumare celor abătuți”.

Motto-ul pe care promoția a 11-a a Institutului Biblic și l-a ales, este cuvântul de încurajare adresat pe vremuri bărbatului credincios Ghedeon: **„Domnul este cu tine viteazule”**. Într'adevăr, aceste cuvinte sunt cât se poate de potrivite, cuprinzând în ele în același timp și o binecuvântare și o încurajare divină. Fratele Stark prezintă cadrul acestui motto, prin cuvinte ce dovedesc că acest mănunchiu de tineri sunt pe deplin pătrunși de simțul datoriei ce-i așteaptă în viața, în care pășesc din această zi.

„Noi suntem chemați a salva sufletele din naufragiul păcatului, și a îndrepta privirea oamenilor spre singurul Salvator în cer și pe pământ, — Isus Hristos.... În această lucrare de salvare a sufletelor, se cere mult curaj, vitejie și un caracter nobil și hotărât. Și tocmai de aceea ne-am propus un motto atât de frumos: „Domnul este cu tine viteazule”. Cu aceeași încredere că Domnul va fi cu noi, vom pleca din această școală, luptând cu vitejie și cu un caracter nobil și hotărât pentru cauza lui Dumnezeu.... Tocmai dacă ne vom dovedi ca niște adevărați viteji pentru cauza lui Dumnezeu, vom putea exprima la sfârșitul activităților noastre, luptă bună m'am luptat, am câștigat biruința, și acum ne așteaptă cununa vieții”.

Ca o continuare a acestei părți din program, sora Suzana Schuler a avut de prezentat istoricul fetelor din clasa de absolvire. De remarcat este că cele șase tinere absolvente, au crescut de mici copii în atmosfera curată a căminului creștin. Prima a primit legământul cu Mântuitorul în Școală, unde a urmat un curs de contabilitate, iar a doua, născută în locul unde s'au pus bazele primei școlii misionare în țara noastră, s'a dovedit plină de zel și doritoare de învățatură. A treia absolventă, o tânără credincioasă și dornică de cunoștință, absolvă în același timp și liceul, dând dovadă de multă sârguință și de o voință puternică. Una dintre absolvente a urmat cu toată plăcerea un curs de gospodărie, fiind o fată muncitoare, la tură ce formează frumusețea unei fete. A cincea, veselă la orice lucru bun și serviabilă, a urmat un curs de 2 ani de contabilitate. Ultima absolventă, care termină cursurile acestei școli după 4 ani de studii, cu o întrerupere de 2 ani, dorește să fie de folos omenirii și o luminează în jurul său.

În continuare, tânărul absolvent Gabriel Mocanu, a înfățișat în câteva linii generale istoricul clasei, sau mai bine zis portretul colegilor săi, din care vom încerca să redăm în rezumat câteva din trăsurile fiecăruia, așa cum s'au putut cunoaște unul pe altul. Cel mai vârstnic, învățat să ducă de mic greutățile vieții, se prezintă ca un om încercat și cu experiență vieții, dovedind resemnare față de lipsuri, sârguință la muncă și încredere în Dumnezeu. Al doilea, s'a remarcat ca un caracter tenace prin spiritul de ordine și curajul opiniilor. Un alt tânăr, cunosător al credinței din fragedă copilărie, e plin de zel misionar, străbătând cu cuvântul tipărit împrejurimile școlii.

Un altul de origine rus, s'a dovedit a fi un caracter răbdător și hotărât, atât pentru eforturile de a învăța limba română, cât și prin seriozitatea, credincioșia și munca manuală ce a depus. Unul dintre absolvenți activează în lucrarea de colportaj de aproape 10 ani, urmând în același timp, în ultimii 3 ani și cursurile Institutului. S'a vădit în tot acest timp la înălțimea chemării, studiind sârguincios. Ca și cel mai mare număr dintre colegii săi, un alt tânăr dă dovadă

de tact și putere de muncă, continuând lucrarea de colportaj, în care activa și mai înainte. Un consătean de-al acestuia are o viață asemănătoare cu a sa. Activează de mulți ani în lucrarea de răspândire a literaturii sfinte, păstrând aceeași atitudine de încredere în Dumnezeu și reflectând aceeași bună dispoziție în toate grelele încercări și privațiuni ale vieții sale.

Dintre ultimii patru tineri, de aceeași vârstă, unul se caracterizează prin seriozitatea excepțională pentru tinerețea sa, dar și prin zelul său misionar, care l-a situat mereu printre fruntașii tuturor manifestațiilor misionare. Ardealul este reprezentat printr'un român ce s'a dovedit un element disciplinat și ascultător, încheind Sfântul Legământ în Comunitatea Institutului Biblic. Un tânăr născut într'o familie de creștini adventiști, părăsește cursurile superioare ale școlilor acestei lumi, spre a veni la școală, unde încheie sfântul legământ în această „cetate de scăpare”, după cum o numește el. Ultimul absolvent, cel mai tânăr dintre toți, are în același timp și sufletul cel mai gingaș și rezervat, ce se explică prin influența atmosferei creștine a unui cămin creștin în care a crescut.

„Deși alcătuiți din 4 naționalități, și deși vârstă prezintă unele diferențe, iubirea lui Hristos i-a unit pe toți, cu toate că au laturi deosebite de caracter”.

După un imn de laudă intonat de corul Școlii, tânăra Ilse Demetrescu explică simbolul ce-l reprezintă floarea clasei, „Narcisul”. În rândurile ce urmează, cităm o parte din cuvântarea sa:

„Narcisul e o floare albă. E atâta curățenie într'o floare de narcis!... Când o privești te pătrunde albul imaculat al petalelor, care simbolizează curățenia de caracter, și verdele tulpinii, simbol al speranței ce susține această curățenie. După cum narcisul caută liniștea izvoarelor, tot așa și sufletul nostru să caute izvoarele limpezi ale adevărului, și nu apele turburi ale minciunii...”

„Studiind florile și viața lor, vom ajunge mai aproape de Marele Dător a toate, și vom realiza acea curățenie și sfințenie, care ar trebui să fie ținta oricărei vieți. Această curățenie ne-o sugerează într'un mod atât de discret narcisul, o floare simplă, frumoasă tocmai prin simplitatea ei”.

Colorile pe cari clasa și le-a ales sunt: alb și verde, aceleași culori pe cari le găsim și la narcis.

Fratele Dumitru Roman, lămurește în câteva cuvinte simbolul cuprins în aceste culori.

„Una din colorile clasei noastre este verdele, simbolul speranței și credinței. Creștinul în armata lui Hristos trebuie să rămână statornic în credință și neclintit în speranța Evangheliei, ca să execute porunca Domnului și Mântuitorului său... Noi trebuie să dăm pe față acea credință vie care va străpunge norii negri cari, asemenea unui zid gros, ne despart de lumina cerului. Noi avem de ajuns înălțimile credinței, unde totul este pace și bucurie în Domnul. Acestea au fost motivele cari ne-au determinat să alegem această culoare verde, ce ne inspiră speranță și credință ca să rămănem credincioși până la moarte, ca la ziua de apoi să putem primi cununa vieții veșnice, pe care Domnul o va da tuturor cari au sperat și au crezut în El.

A doua culoare, „Albul”, după cum continuă fratele Nicolae Ghițescu, „este simbolul curățeniei... Credem că prima și cea mai esențială virtute pe care trebuie să o posede un adevărat urmaș al Domnului Isus Hristos, este curățenia... Noi tinerii și tinerele Clasei de Absolvire, ne-am propus să dovedim o desăvârșită curățenie în cugetele noastre, în vorbirea noastră de toate zilele și în toate faptele și acțiunile noastre... Dorim ca prin purtarea noastră sfântă și curată să îndreptăm sufletele oamenilor către Isus Hristos, singurul nostru Mântuitor”.

După cum a făcut fiecare promoție de absolvenți, și Clasa de Absolvire din anul acesta a ținut să lase o amintire Școlii, ca un mic semn de recunoștință pentru osteneala iubiților lor profesori, printr'un dar, mai mic sau mai mare.

„Aici unde am primit hrană spirituală”, continuă fratele Ștefan Găină, „tot aici am ales să așezăm darul nostru, care constă din acest tablou, ce reprezintă Institutul Biblic, și cele două hărți ce reprezintă terenul asupra căruia au străbătut razele de lumină dela acest focar... Precum razele soarelui se rasfrâng binefăcătoare asupra pământului, și precum farul este călăuză pe marea turburată de valuri, tot astfel școala noastră luminează în lume prin absolvenții cari, promoție după promoție împropătează cadrele lucrătorilor Evangheliei. Acest tablou va rămâne comemorativ, simbolizând lucrarea de evanghelizare în scumpă noastră Românie”.

Ultimul cuvânt l-a avut de spus fratele Constantin Rădoi, un cuvânt de rămas bun, față de școală împreună cu tot corpul profesoral, în numele întregii clase.

(Urmare la pag. 5)

Editorial

Către frații Predicatori și Presbiteri ai Comunităților

Iubiți frați,

Pacea Domnului ca salutarel!

Ne simțim îndatorați de a atrage din nou atenția asupra datoriei ce avem de a ține serviciilor divine în Casele noastre de Rugăciuni, la sărbătorile naționale.

Suntem obligați la aceasta de legile în vigoare ale Țării, cari prevăd chiar și pedepse pentru cei ce nu se conformă.

Suntem însă obligați la aceasta și prin Cuvântul lui Dumnezeu, care zice: „Vă îndemn dar, **înainte de toate**, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii, pentru **împărați** și toți cei ce sunt în dregătorii ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. **Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru**, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului”. 1 Tim. 2, 1—3.

La aceste servicii divine la sărbătorile naționale, aveți ocazia de a strânge la Casa de Rugăciuni tineretului și copiii Comunității, cari altfel ar trebui să meargă la alte biserici.

Dar aceste servicii divine sunt ocazii și pentru vestirea Evangheliei. În astfel de ocazii, mai întâi se citește un text potrivit, cum este cel pe care l-am citat noi, sau altul. După aceea se povestește în scurt faptul sau evenimentul ce se sărbătorește în acea zi. Apoi, acest fapt poate fi legat de un altul din Biblie cu care are asemănare, și astfel se poate predica cu folos Evanghelia și solia de har. La sfârșit se fac rugăciuni serioase pentru pacea și liniștea Țării, a Majestății Sale Regelui, a Înălților Dregători, pentru mântuirea tuturor oamenilor și venirea lor la cu-

noștința adevărului și pentru pregătirea noastră a tuturor a întâmpina pe Regele regilor, Domnul Isus Hristos, la apropiata Sa venire pentru a doua oară. În felul acesta corespundem tuturor cerințelor și folosim aceste ocazii pentru predicarea Evangheliei și pentru rugăciuni.

Către toți Predicatorii și Diriginții școlii de Sabat

Iubiți conlucrători,

Și pe calea aceasta dorim să vă comunicăm că Comitetul Uniunii noastre în conformitate cu programul general al Misiunii noastre, a hotărât să avem în cursul anului 1940 un Curs special de lectură pentru iubiții noștri instructori ai școlii de Sabat. Pentru acest Curs de Lectură s'a ales noua noastră carte în limba română: „Divina Vindecare”. în limba Germană: „In den Fusspuren des Grossen Arztes”.

Pentru executarea acestui Curs sunt trei căi:

1. Fiecare Instructor al școlii de Sabat își procură cartea respectivă și în mod individual studiază cartea acasă.

2. În caz că nu toți instructorii își pot procura cartea, atunci în Sabat dimineața la ora instructorilor, care neapărat trebuie să înceapă punctual, să se ia 15 minute pentru acest Curs de Lectură. O persoană care știe să citească bine este aleasă a ceti în mod clar pentru toți un capitol sau două. Toți cei prezenți ascultă și-și iau note.

3. În caz că împrejurările locale nu îngăduie acest mod de executare a Cursului, atunci în Sabat după amiază, după ce toate adunările au luat sfârșit, e bine ca in-

Frații predicatori sunt rugați ca acolo unde se găsesc în astfel de ocazii, să dea îndemnuri și să țină personal astfel de predici pentru a învăța și pe ceilalți. Cu o altă ocazie, e bine să se găsească în altă Comunitate, pentru a învăța și pe cei de acolo. Frații presbiteri sunt rugați să țină la timpul lor aceste servicii divine, potrivit acestor instrucțiuni, chiar înainte de a fi vizitați de predicatorul Comunității.

Dorindu-vă pace și binecuvântare de la Domnul, suntem ai Dvs. frați în Hristos, cu toată dragoste.

Comitetul Uniunii Române

structorii școlii de Sabat să se adune încă pentru vreo 30 de minute, pentru aducerea la îndeplinire a Cursului de Lectură în sensul arătat la punctul 2.

Știind că împrejurările locale nu sunt aceleași, lăsăm libertate de inițiativă pentru fiecare școală de Sabat a aranja timpul respectiv pentru executarea Cursului după împrejurările locale respective, și să-și aleagă modul de executare mai nimerit, dintre cele trei amintite. Lucrul principal pentru noi este ca acest curs de Lectură să se execute.

La sfârșitul anului, cu ajutorul Domnului vom avea și un examen pentru acest Curs de Lectură cu toți instructorii noștri de școală de Sabat. Deci vă rog studiați bine cartea.

Vă doresc mult succes și sănătate.

P. H. Hermann

Secr. Dept. Școlii de Sabat

ANUNT

Se aduce la cunoștința tuturor membrilor Comunităților noastre, cari doresc să ia parte la Conferința Uniunii, să-și ia cu ei actele, Biroul Populației și Livretul Militar.

tăm o virtute de care depinde mult, apoi trebuie să accentuăm ascultarea. Dar aceasta nu slăbește valoarea iubirii, a sfințirii, a curăției și a tuturor celorlalte virtuți, pe cari le poruncește și le cere Dumnezeu. Dimpotrivă, ea le înalță. Noi preamărim aceste virtuți. Dar pe lângă acestea, nu trebuie uitată ascultarea, cum s'a întâmplat adesea. Ori câtă mărturisire despre iubire, credință și sfințire ar face cineva, totuși nu credem că acestea ar înlocui ascultarea. Hristos zice: „Pentru ce Imi ziceți Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun Eu?”

Noi nu înțelegem toate cele despre întruparea lui Hristos. Noi știm numai că El „S'a făcut trup, și a locuit printre noi”. Ioan 1, 14. Știm că El S'a făcut părtaș de trupul și sângele omenesc, „pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul”. Ebr. 2, 14. Noi știm că „prin harul lui Dumnezeu”, a gustat moarte pentru toți. „Se cuvea, în adevăr, ca Acela pentru Care și prin Care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii în slavă, să se desăvârșească prin suferință, pe Căpetenia mântuirii lor”. Vers. 9. 10. Aceasta L-a făcut să fie „un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului”. Vers. 17. Prin suferință, El a învățat să fie ascultător, „și după ce a fost făcut desăvârșit, S'a făcut pentru toți **cei ce-L ascultă**, urzitorul unei mântuiri veșnice”. Ebr. 5, 9.

Noi nu înțelegem pe deplin aceste declarații, cum Hristos „a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit”. Ce însemnează aceasta? Dar deși nu pricepem întreaga însemnătate a acestor cuvinte, totuși știm ce ne spun ele. Hristos „a învățat să asculte”. Această ascultare, El a învățat-o „prin lucrurile pe cari le-a suferit”. Prin această suferință, El a fost făcut desăvârșit, și astfel „a devenit urzitorul unei mântuiri veșnice”. Dar această mântuire va fi partea numai a aceluia „care

ascultă”. Înțelegem de aci că mântuirea se obține numai prin ascultare; și că ea a fost pregătită de Acela care „a fost ascultător până la moarte, și anume moarte de cruce”. (Filip. 2, 8), și această ascultare, El a învățat-o prin suferințe. De ce aceasta trebuia dobândită numai pe o astfel de cale, nu știm, dar credem însă sigur, că ascultarea și mântuirea sunt foarte strâns legate una de alta. Chiar Hristos a trebuit să vină pe acest pământ și să învețe ascultare prin suferință. Aceasta L-a făcut desăvârșit și de aceea a devenit urzitorul unei mântuiri veșnice.

Din aceste considerațiuni reiese lămurit motivul pentru care prima poruncă, cu privire la datoria omului față de aproapele său, pretinde ascultare directă. Dumnezeu cere dela părinți ca să învețe pe copiii ascultare, fie chiar prin suferință, — dacă se cere la început, pentru a deprinde ascultarea, — deoarece ascultarea și mântuirea sunt strâns legate împreună. „Ia seama”, zice Domnul, „ca să înveți pe copiii tăi toate aceste porunci, căci aceasta va fi mântuirea lor”. Apoi El adaogă o făgăduință. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta.

(Urmare dela pag. 2)

Domnului, și atunci vom observa semnele vizibile ale începutului unei vindecări care nu înșeală.

Despre pocăința lui Zacheu, mai marele vameșilor, cetim:

„Zacheu s'a predat influenței Duhului Sfânt; el a lepădat toate deprinderile protivnice cinstei. Pocăința în care nu se vede schimbare, nu este adevărată... Cei cari pretind că sunt urmași ai lui Hristos, și cari totuși se poartă necinstit, dau o mărturie mincinoasă despre caracterul unui Dumnezeu sfânt, drept și îndurător. Fiecare suflet pocăit ca și Zacheu, va vedea că Hristos a pătruns în suflet prin lepădarea deprinderilor necinstite cari i-au caracterizat vieța. Asemenea mai marelui vameșilor, el va dovedi sinceritatea sa,

dând înapoi cele luate”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 471.

Ingrozitoarea dramă descrisă în cartea „Faptele Apostolilor”, cap. 5, 1—11, se va repeta curând.

Sgârcitul, minciunosul, răpitorul, lacomul și toți închinători lui mamonă, vor părăsi curând avuțiile lor și vor ieși să culeagă roadele unei viețuiri înșelătoare.

Pentru cei a căror vieață a fost schimbată pe deplin, amintirea faptelor de sinceră dărnicie pentru vestirea Evangheliei Impărăției lui Dumnezeu cât mai departe pe pământ, va fi ca un parfum venit din Cer, ca o „rouă din Hermon”. Inimile le vor fi pline de o adevărată fericire.

„Când Dumnezeu Iși va aduna comorara, cei sinceri, fără ascunzișuri, cinstiți, vor fi priviți cu mare plăcere. Ingerii sunt preocupați cu pregătirea coroanelor pentru unii ca aceștia, iar pe coroanele acestea presărate cu pietre scumpe, scânteietoare ca stelele, se va oglindi splendida lumina care se revarsă dela tronul lui Dumnezeu”. — „Mărturiile”, vol. II. p. 123.

G. Baci

ANUNȚURI

Sora Magdalena Gheorghe, moașă diplomată a Institutului „Maternitatea” din București, primește consultații zilnic.

Adresa: Str. Stănescu Delari 13, București. Se poate folosi autobuzul 33 până la stația Serg. Mușat.

Se caută croitor la confecțiuni pentru târguri, frate sau prieten serios. Adresa: Bartha Sandor, Croitor, Dicioșanmartin.

Frații și surorile cari doresc să învețe repararea, vopsitul, întorsul, curățitul pălărilor bărbătești, pot face aceasta în 15 zile, în condițiuni avantajoase, la atelierul fratelui Marin Carabela. Predau de asemenea și boiangeria chimică, la toate materialele textile: lână, bumbac, mătase, etc.

A se adresa: Ganciu Gospodinof, meșter boiangiu-pălărier, Satul Ianca, Jud. Braila.

Aducem la cunoștința membrilor respectivi, noua adresă a fratelui Coconcea: Teodor Coconcea, Bazargic, Str. Frumoasă 5.

De asemenea adresa fratelui Olteanu este: Pavel Olteanu, Galați, Str. Beldiman No. 33.

Misiunea Internă

Responsabil: I. Reit

Programul din luna Iulie

Corespondența misionară

PROGRAM

Cântare de deschidere

Rugăciune

Raport

Strângerea darurilor pentru lucrarea misionară a Comunității

Cântare

Lectură: Lucruri mici de mare valoare

Lectură: O peniță sfințită

Cântare:

Lectură: Scrisori mult prețuite

Cântare:

Rugăciune

Notă pentru conducători — Colecta ce se strânge cu această ocazie va putea fi folosită pentru întreținerea unei „Serviete Misionare” a Comunității, care să fie continuu plină și din care vizitatorii vor putea să ia ceva literatură ieftină, în mod gratuit.

Lucruri mici de mare valoare

Este un proverb care zice: „Patru vietăți (Trd. engl. „lucruri”) sunt mai mici pe pământ, și totuși din cele mai înțelepte”. Prov. 30, 24. În timp ce capitolul se referă la furnică, șoarecele de munte, lăcustă și păianjen, aplicația este cu mult mai întinsă. Ar fi o mare greșală ca să se judece însemnătatea lucrurilor numai prin înfățișarea sau costul lor, pentru că deseori cele mai mici lucruri din lumea aceasta sunt cu drept cuvânt clasate printre cele mai mari lucruri.

În câmpul lucrării misionare, de exemplu, lecția ce reiese din textul nostru, poate fi aplicată foarte bine la tractate, broșuri reviste și corespondență misionară. Pentru asemenea lucrări mici și necostisitoare cari se găsesc la îndemâna noastră pentru înaintarea Evangheliei, serva Domnului scria: „Dacă este o lucrare care să fie mai însemnată decât altele, este aceea de a pune publicațiile noastre înaintea oamenilor, conducându-i în felul acesta la cercetarea Scripturilor. Lucrarea misionară care constă în a introduce publicațiile noastre în familii, vorbind și ru-

Ce ar trebui să fie un conducător Misionar

Să ducă vestile cele bune ale Evangheliei.

Un tovarăș al paginilor tipărite. Plin cu atmosfera rugăciunii.

Să se mărginească la un scop hotărât.

Curat

Prietenos

Curajos și plin de speranță.

Politic și cu tact.

O tolăă plină cu săgețile adevărilor.

Conducător Misionar!

Ții cele 15 minute misionare?

Folosești cele câteva minute dela sfârșitul scolii de Sabat spre a aduna dela membri rapoartele misionare? Încearcă să obții un raport misionar dela fiecare membru al Comunității.

Oare toți membrii din Comunitate folosesc Servieta Misionară în casele lor? Dacă nu, este momentul a le arăta frumusețea acestui fel de lucrare misionară.

gându-ne cu ei și pentru ei, este o bună lucrare”. — „Colportorul ca evanghelist”, p. 145.

S’ar părea că e un lucru mic, că un călător, în timp ce călătorește cu trenul prin Texas, aruncă prin fereastra vagonului, câteva tractate spaniole spre a fi adunate de o grupă de oameni mexicani. Dar astăzi, poporul dintr’o mare parte din împrejurimile cari înconjoară satul în care trăiește unul din acei mexicani, sunt foarte mișcați de solia adevărului. Șapte sau opt Comunități protestante din locurile acelea au venit cu toții la noi, cerând să le îngăduim a se uni cu noi, și unii dintre ei au fost botezați.

Tractatele și revistele, asemenea animalelor mici de câmp, s’ar părea să fie neînsemnate, dar cu toate acestea sunt pline de înțelepciune divină, și vor avea mari rezultate, nu numai în lumea aceasta, ci și în veșnicie.

Dacă studiem textul nostru mai de aproape, vom găsi că este un motiv a da ascultare înțelepciunii micilor făpturi ale naturii. Cu privire la lă-

custe, ni se spune că, deși nu au rege peste ele, merg toate înainte. Niciuna nu este lăsată în urmă. Ce lecție prețioasă ne e descoperită aici, pentru armata lucrătorilor creștini! „Mergeți” este ordinul de înaintare al Maestrului, pentru toate timpurile. Caracterul creștin poate fi dezvoltat numai pe temelia „înaintării”. Prea mulți creștini moderni sunt asemenea lui Asa, regele lui Iuda, care a fost „bolnav de picioare”. (1 Regi 15, 25), și de aceea ei nu merg prea departe. Adevăratul creștinism stăpânește picioarele ca și inima, și își trimite pe toți ai săi a face cunoscut vestile cele îmbucurătoare ale mântuirii. Nu este nimic mai de folos a duce, decât literatura noastră. „Fie ca orice credincios să împrăstie tractatele, broșurile și cărțile cari conțin solia pentru timpul acesta”. — „Christian Service”, p. 145.

Trebuie ținut seama că Biblia spune de lăcuste că merg înainte în „grupă”, iar noi ținem din propriile noastre observații că ele se abat pe pământ mâncând și distrugând orice verdeață. Niciun fir de iarbă sau o frunză nu scapă. Ele nu se lasă până ce nu este totul distrus. Așa este lucrarea lăcustelor, a căror înțelepciune este cu mult mai mare decât înfățișarea lor.

Exemplul totalității în organizație și realizare, se aplică cu succes în distribuția literaturii. Este de o foarte mare însemnătate o distribuție metodică și sistematică. „Am comandat trei sute de serii de tractate” ne scrie o Comunitate. „Abia ne-am terminat lista, și avem în vecinătatea noastră treizeci de familii interesate”. Un alt evanghelist ne scrie: „Am răspândit sistematic în orașul acesta 100.000 copii dintr’o broșură. Din 50 de persoane cari vor fi botezate, jumătate din ei au mărturisit că influența literaturii i-a călăuzit să se hotărăscă pentru Hristos. Dintr’o depărtată insulă Cariluană, unde membrii Comunității sunt foarte săraci, ne vine vestea despre o sistematică distribuție de tractate. Conducătorul Misiunii scrie: „Noi nu putem răspândi aceste tractate în același fel cum faceți Dvs acolo. Numai un tractat pe săptămână este dat de membri. Acest tractat este pus într’un plic și vizitează 10 sau 12 familii. Folosind în felul acesta o serie de 12 diferite puncte din doctrina noastră, nădăjduim să atingem 20.000 familii cu toată solia, cu o cheltuială foarte mică”. Când o Conferință sau o Comunitate întreprinde înaintarea prin grupe de

literatură, suflete vor fi câștigate pentru Domnul.

Mai este o lecție de învățat dela păianjen, despre care se zice: „Pe păianjen îl poți prinde cu mâna, și se găsește totuși în casele împăraților”. Aici ni se amintește de ceea ce pot face mâinile, lucru ce se poate constata din Comunitățile noastre, când săptămână după săptămână, mii din membrii noștri, adunați în jurul mesei, cu tocurile în mâini, scriind scrisori misionare. Și în această privință, poporul lui Dumnezeu merge înainte în grupe spre a mânuși penița. Sute și mii de tractate și reviste sunt trimise prin mâini, prin poștă, și ele ajung chiar și în palatele regilor. Cu o răbdare asemănătoare aceleia a păianjenului care își țese țesătura, în ciuda vântului, furtunii și piedecilor, tot așa grupa de literatură continuă să trimească literatură, nedescurajându-se dacă nu este apreciată, ci bucurându-se mereu pentru că un mare număr cade pe pământ bun.

Este un izvor de adâncă și continuă bucurie a vedea că metoda corespondenței misionare atinge rezultate cari stau ca minunile moderne ale credinței. Una dintre aceste grupe moderne de corespondență este în al 17-lea an de lucrare. În toți acești ani, lucrătorii credincioși au făcut să meargă scrisori și literatură în locurile de sus și de jos, depărtate și apropiate. Un raport primit de curând dela această grupă spune de 1000 broșuri trimise prin poștă la fiecare două săptămâni, și patru sute „Semelele Timpului” în fiecare săptămână. O altă grupă de corespondență raportează că în timp de 12 ani a câștigat pentru solia Evangheliei 150 de suflete, și în timpul ultimilor ani, cam 20 de suflete au primit adevărul prin eforturile lor. Cheltuielile acestei grupe pentru lucrare au fost foarte mici în comparație cu rezultatul obținut. Cu siguranță acesta este un exemplu al „lucrurilor mici”, în ceea ce privește cheltuielile, dar „foarte înțelept”, în ceea ce privește rezultatele.

Mai este încă o latură a lucrării misionare prin corespondență care nu ar trebui să fie trecută cu vederea. Ne referim la vechiul obicei de a scrie o scrisoare misionară cuiva care are nevoie de un cuvânt de încurajare; un prieten bolnav, descurajat, decăzut, în necazuri sau încercări deosebite. De multe ori o scrisoare compusă sub influența Spiritului lui Dumnezeu a preschimbat vieța.

O femeie invalidă, căzută la pat de multe luni, și numai cu o slabă speranță de reînscănătoșire, era mult preocupată de salvarea mamei ei, care avea prejudecăți pentru adevăr și refuza să citească literatura trimisă de fiică. „Dar mamă va ceti cu siguranță ceea ce îi voi scrie cu propria mea mână”, gândea fiica.

Ca urmare, copiă pagină după pagină din broșuri și tractate, arătând și accentuând fazele principale ale înțelegerii solii îngerești. Mama nu putea refuza să citească asemenea scrisori pline de adevăr dela copila ei în suferință, iar azi, atât mama cât și fiica sunt unite cu solia adevărului.

În timp ce închinăm serviciul din Sabatul acestă însemnătății posibilităților corespondenței misionare și răspândirii literaturii plină de adevăr, am putea, în același timp, pune și întrebarea: Facem noi tot ce putem mai bine? Fac eu tot ce trebuie să fac? Ce influență las eu în grupa corespondenței misionare din Comunitate? De câte ori nu am fost eu absent dela masa unde m'au așteptat tocul și cerneala, hârtia și plicul? Mulțumim lui Dumnezeu pentru lucrarea care a fost săvârșită, dar numărul lucrătorilor și cantitatea lucrului ar putea crește încă sulă la sută.

Solia adresată caselor noastre de editură este clară și hotărâtă: „Ridicați steagul; ridicați-l mai sus. Proclamați solia îngerului al treilea, ca să poată fi auzită de toată lumea”. — „Mărturii”, vol. 9, p. 61. Numai casele noastre de editură pot pregăti literatura, iar noi ca adevărați credincioși trebuie să furnizăm mâini și picioare binevoitoare, pentru a duce literatura acolo unde solia va da o mărturie pentru toată lumea.

O peniță sfântă

Sunt mulți creștini cari au un dar deosebit a compune scrisori misionare, dar cari niciodată nu s'au gândit să-și întrebuițeze darul lor. Dacă ei l-ar întrebuița, ar curge asupra pământului un val de binecuvântări. Ea este de asemenea o ocazie pentru aceia cari nu pot vorbi personal despre lucrurile spirituale; și da celor cari nu au darul vorbirii curgătoare, posibilitatea de a face o lucrare temeinică.

Scriitorul trebuie să se roage hotărât pentru fiecare scrisoare. Atunci va observa că fețe și nume se prezintă înaintea memoriei lui. În timpul rugăciunii ne vom gândi la anumite persoane la cari nu ne-am gândit mai înainte, și lucrătorul în timp ce scrie rândurile, simte că a primit călăuzirea care-i arată că, ascultând aceluși impuls, este mișcat de Spiritul Sfânt, găsindu-se în felul acesta în curentul voinței divine.

Când începeți să scriți, faceți în așa fel, ca penița voastră să fie mișcată în iubire. Nu scriți de pe înălțimi, sau într'un fel stăpânitor, și nu îmulțiți cuvintele. Spuneți de bine-

cuvântările cari au venit asupra vieții voastre prin primirea Domnului Isus. Întrebați serios pe prietenul vostru dacă va lua și el o asemenea hotărâre pentru Hristos. Dacă el este începător, încearcă pe cât îți este cu putință să-i arăți calea mântuirii, trimițându-i și unele mici broșuri. Sunt mulți cari așteaptă pe cineva spre a-i călăuzi la un punct hotărâtor. O scrisoare poate avea un efect mai mare decât un cuvânt vorbit. Cuvintele pot fi uitate, dar scrisorile sunt de obicei păstrate și pot să-și facă lucrarea chiar și după moartea autorului. O întâmplare, care dovedește adevărul celor spuse, zice următoarele:

La primirea unei surori în Comunitate, predicatorul o întrebă de felul cum a ajuns la convertire. Ea își povestește experiența. Spuse că într'o zi în timp ce curăța o cutie cu mai multe lucruri în ea, și rupea mai multe scrisori vechi, zări un plic cu un scris cunoscut ei. Deschizându-l, descoperi că în el era o scrisoare dela instructorul ei din școala de Sabat, scrisă cu mulți ani înainte, când ea își părăsise casa, spre a intra în cariera aleasă. În scrisoare instructorul îi vorbea despre iubirea lui Isus, și îndemna pe eleva lui să-L primească ca Mântuitor. Cu siguranță că scrisoarea a fost citită la primire și nu a fost distrusă, dar pusă de o parte, și după un timp uitată. Acum, când o recitea după ani de zile, apelurile iubitoare ale vechiului instructor veneau cu o putere minunată în inima ei, și, îngenunchind acolo, lângă grămada de hârtie și scrisori ce trebuiau să fie arse, cu lacrimi curgând pe obraji s'a predat lui Isus. Nu știm dacă instructorul a aflat vreodată urmările scrisorii lui. Probabil că acum, când fosta lui elevă primea pe Hristos, el să fie mort, dar scrisoarea lui fu ca pâinea aruncată deasupra apelor și găsită după multe zile.

Scrisori mult prețuite

Scrisorile scrise unuia care tocmai s'a hotărât pentru Hristos, pot fi mijlocul unei mari mulțumiri, iar cei cari nu primesc niciun răspuns la ele, nu trebuie să gândească că nu sunt prețuite. Într'un an, eu am scris 200 de scrisori tinerilor și tinerelor cari mărturisise să primească pe Hristos, în întâlnirile pe cari le-am avut cu dânsii. Mulți dintre ei nu mi-au răspuns. Multora dintre tinere nu le vine ușor să scrie o scrisoare, pentru că nu s'au depărtat niciodată de casă și nu au experiența corespondenței. Dar o scrisoare rămasă fără răspuns nu înseamnă că nu a fost prețuită. Printre cei cărora le-am

scris în anul acela era și un tânăr, cu un prieten al său, pe care îl călăuzisem la Mântuitorul într-o dimineață de An Nou. Nu am primit răspuns dela el, dar după șase luni, la terminarea unei adunări pe care o ținusem într-o altă parte a orașului, el veni la mine plin de bucurie și arătând mulțumire că mă vedea din nou, i-am spus: „Ți-am scris acum șase luni, ai primit scrisoarea?” Lovindu-și buzunarul dela piept, răspunse: „O păstrez aci”. Scrisorile nu se poartă luni de zile dacă nu sunt prețuite. L-am întrebat despre prietenul său care se hotărise ca la aceeași dată, și căruia de asemenea îi scrisesem. El răspunse: „Nu știu nimic despre el; acum nu ne mai vedem des, deoarece el este în schimbul de noapte, iar eu de zi”. Amândoi erau ucenici la mașini. Optisprezece luni mai târziu am primit o scrisoare dela un tânăr din câmpul de luptă al Belgiei, mulțumindu-mi pentru o scrisoare scrisă cu doi ani mai înainte, în care se scuza că nu-mi răspunsesese mai repede. Imi scria că încă se încrede în Mântuitorul, la care îl călăuzisem într-o dimineață de An Nou. La rândul-i, el se străduia să câștige pe alții, și mă întreba pe mine cum ar putea să facă mai bine lucrarea aceasta. La urmă adăuga: „Sunt foarte trist că nu mai știu nimic despre tovarășul meu care s'a predat lui Isus în dimineața aceea de An Nou”. Prin aceasta m'am convins de convertirea celor doi prieteni și de ajutorul pe care l-a dat scrisorile mele, fiecăruia.

Acum câțva timp în urmă, pe când trimeteam invitațiile pentru adunările dintr'un mare oraș din Nord, am primit o scrisoare dela un prieten care făcea pregătiri, rugându-mă dacă pot să deservesc o Comunitate a cărei predicator era bolnav. M'am hotărât să-i împlinesc cererea. Răspunzându-mi la o altă scrisoare, prietenul îmi spunea că soția predicatorului era nerăbdătoare să mă vadă, deoarece o legau amintiri de primele mele lucrări. Spre marea mea bucurie am descoperit că soția predicatorului era fiica unui fermier, care obișnuia să lucreze cu tatăl ei, și pe care eu am condus-o la Isus când era în vârstă de 10 ani. Chiar imediat după aceea, eu m'am mutat în altă parte. Sigur că eu i-am scris o scrisoare după mutare, dar o uitasem; și acum după 34 de ani, când eu predicam de pe amvonul soțului ei, ea scoase o scrisoare îngălbénită, și învechită, spunându-mi că a cetit-o mereu, mereu, și a purtat-o la ea, și că textul pe care i-l dădusem în scrisoare, și l-a luat ca motto al vieții”. În timp ce priveam scrisoarea cu o vechime de 34 ani, simțeam o îndoită bucurie și fericire: una pentru primirea lui Isus din copilărie, și cealaltă pentru valoarea cea mare a unei scrisori scrise pentru Domnul.

Cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 6 Iulie, 1940

Subiect: Evanghelizarea sistematică.

Niciunul dintre cei cari mărturisesc că iubesc pe Isus nu vor putea să se bucure mult timp de fațoarea lui Dumnezeu dacă nu simte niciun interes pentru păcătoșii din jurul lor. Cei cari caută să măntuiască numai sufletele lor, și sunt nepăsători de starea și soarta semenilor lor, nu vor putea avea destulă putere să asigure propria lor măntuire. Prin ascunderea talanților lor în pământ, ei pierd ocaziile de a obține o coroană de stele.

Ni se spune că celor ce vor intra în Noul Ierusalim, li se vor da coroane, dar nu vor fi coroane fără de stele. Coroanele trebuie să fie pregătite, iar stelele din coroane vor reprezenta sufletele câștigate pentru Maestru. După cum suntem de siguri că ni se va spune bun venit în câminurile noastre veșnice, tot atât de sigur trebuie să câștigăm acum suflete spre a străluci ca stele în coroanele noastre. Pierdem noi oare ocaziile noastre? Fie ca să răspundem acestei întrebări în lumina veșniciei. Cei cari vin în casele noastre se împărtășesc oare de hrana spirituală din revistele și broșurile prin Servieta Misionară?

Sabatul dela 13 Iulie, 1940

Subiect: Răspunderea față de cei din jurul nostru.

Mulți, foarte mulți se apropie de ziua lui Dumnezeu, nefăcând nimic, prin urmare, în cele ale religiei, piperniciți. În ceea ce privește lucrarea lui Dumnezeu, paginile istoriei vieții lor arată un alb jalnic. Ei sunt pomi în grădina lui Dumnezeu, dar țin numai locul de geaba, umbrind cu ramurile lor neproducătoare pământul, pe care l-ar fi putut ocupa alți pomi cu mult mai rodnici. În ziua aceea Domnul va întreba pe pretinsul Său popor: „Ce ai făcut ca să salvezi sufletele vecinilor tăi? Erau mulți în legături de afaceri cu tine, cari trăiau aproape de tine, pe cari i-ai fi putut avertiza. Pentru ce nu sunt printre cei măntuiți? „Serva Domnului face următorul apel, care ar trebui să fie în inima fiecăruia: „Fraților și surorilor, ce scuză puteți să prezentați lui Dumnezeu pentru neglijarea sufletelor? Aș vrea să vă prezint această chestiune așa cum mi-a fost prezentată mie, și în lumina vieții Maestrului, din crucea de pe Calvar, vă rog să vă scuțați. Cer stăruitor să luați asupra inimilor voastre, povara semenilor voștri.

Oare a mai rămas vreo familie adventistă în care Servieta Misionară să nu aducă la îndeplinire lucrarea ei minunată?

Sabatul dela 20 Iulie, 1940

Subiect: Răspuns la chemarea de evanghelizăți laici.

Chemarea și trimiterea „celor șaptezeci” de către Mântuitorul, așa după cum ne este amintit în Luca 10, 1—3, este cunoscută de toți. Nu există o chemare mai hotărâtă și mai încurajatoare pentru membrii Comunității, ca chemarea evanghelizăților laici, instructori, medici misionari și oricare altă ramură a servirii creștine descrise înaintea noastră în aceste zile ale încheierii grabnice a lucrării Evangheliei.

Trăim în timpul profetizat prin Spiritul Profetiei în următoarele cuvinte: „Dumnezeu va mișca oameni din poziții umile spre a vesti solia adevărului prezent. Mulți din aceștia vor fi văzuți grăbindu-se ici și colo, constrânși de Spiritul lui Dumnezeu să dea lumină celor ce sunt în întunec. Adevărul e ca un foc în vasele lor, umplându-i cu o dorință arzătoare de a lumina pe cei din întunec. Mulți, chiar dintre cei needucați, vor proclama Cuvântul Domnului”. — „Mărturiile”, vol. 9, pp. 26—27.

Sabatul dela 27 Iulie, 1940

Subiect: Luminând locurile întunecoase prin evanghelizare laică.

„Voi sunteți lumina lumii”, zise ucenicilor Săi, și aceste cuvinte se potrivește și ucenicilor Săi de azi. Numărul „localităților negre” cari reprezintă pete în teritoriile Conferinței unde nu există nicio Comunitate Adventistă, sunt în descreștere, și totuși este surprinzător să descoperi că mai sunt multe locuri, chiar centre populate, fără niciun martor pentru adevăr. Domnul a arătat că în fiecare localitate torța adevărului să fie mereu ridicată. De aceea, fiecare localitate, unde întunecul nu este încă străpuns, reprezintă o chemare adresată Conferinței Generale și fiecărui credincios în parte.

Unele dintre aceste localități întunecate trebuie să fie lucrate sistematic prin literatură, urmate apoi de eforturile de evanghelizare. Dar această răspundere cade în deosebi asupra evanghelizăților laici, în calitate de unelte alese de Dumnezeu cari simt povara sufletelor nemântuite, să facă lucrarea de luminare a acelor cari încă stau în necunoștință și întunec.

Ce fac frații noștri evanghelizăți laici? Nu se vor ruga ca Dumnezeu să-i călăuzească spre sufletele și localitățile cari au nevoie de cunoștințele și de ajutorul lor? Există un strigăt desnădăjduit care se ridică din piepturile celor cari merg spre o pierzare veșnică. Ați prins strigătul lor? Nu le refuzați ajutorul, ce le puteți da încă.

Cercul Tabita

Responsabil: I. Reit

Lucrarea de binefacere

În cursul de studiu al serviciilor creștine, lucrarea aceasta de binefacere a genului uman primește același loc cu aceea a predicării Evangheliei. Hristos a învățat pe ucenicii Săi, atât prin teorie cât și prin practică arătându-le că nevoile fizice ale omenirii procură mijlocul prin care se poate ajunge la sufletul lor și împarte bogățiile mari și veșnice ale împărăției lui Dumnezeu. Zi după zi El „mergea să facă bine”. În timp ce Isus a fost cel mai mare orator (predicator) cunoscut în această lume, în același timp El a întrebuințat mai multă vreme în lucrarea Sa pentru nevoile fizice ale omenirii decât pentru predicare.

În felul acesta a interpretat El Scripturile față de oameni și ar trebui ca totdeauna să se nască în mintea noastră gândul că însărcinarea biblică rostită de Isus: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură” cere o interpretare a Scripturilor în chip de serviciu practic, care vine prin priceperea celor ce înțeleg mai de grabă prin fapte decât prin cuvinte.

Însărcinarea dată de Isus „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghe-

lia la orice făptură” este marele caracter misionar al Împărăției lui Hristos, către biserica creștină din timpul din urmă.

Metoda lui Hristos de a prezenta Adevărul nu poate fi îmbunătățită. Mântuitorul a dat ucenicilor Săi lecții practice, învățându-i cum să lucreze în așa fel încât să facă sufletele ferice în adevăr. El simpatiza cu cei îndurerăți, oboșiți și împovărați cum și cu cei apăsați. El hrănea pe flămânzi și da de băut celor însetați. Continuă El Se ducea să facă bine. Prin binele pe care îl îndeplinea El, prin cuvintele Sale dragăstoase cum și prin faptele Sale generoase, a interpretat Isus Sfintele Scripturi față de o omenire frământată.

O astfel de interpretare a Scripturii nu se mărginește la naționalitate, clasă, culoare sau rasă. Atâta vreme cât Harul lui Dumnezeu mai este încă acordat, și datoria evanghelică mai este încă principiul Comunității, atâta vreme este necesar ca interpretarea Scripturilor să fie însoțită în felul acesta de predicarea Evangheliei.

I. Reit

(Urmare dela pag. 8)

Mântuitorul să se deosebească de ceilalți oameni, era tocmai faptul că El avea acest „ceva”. Adevărații urmași ai Lui Hristos, se deosebesc de asemenea tot prin acest „ceva”, de cei cari nu sunt urmași ai Lui. Creștinismul n'are nicio valoare fără acest „ceva” și dacă noi nu-l avem, suntem vrăjmași ai crucii Lui Hristos.

Acest „ceva” nu este o morală exterioară. Mulți oameni sunt morali. Nu este nici numai ceva plăcut. Mulți din cei din lume sunt prietenoși și foarte amabili. Nu este nici numai sinceritate și onestitate. Aceste calități se pot întâlni la mulți oameni. Este însă „ceva” ce pe creștini îi desparte de toți oamenii din lume. Dacă acest „ceva” nu ne aparține, atunci mărturisirea poate fi caracterizată numai ca „o aramă sunătoare sau un chimbă zângănit”.
Natura creștinismului nu este de a trăi în ascuns. Lumina nu se aprinde pentru a fi pusă sub obroc. Mărețea solie a mântuirii nu este vestită sufletului firesc, pentru ca el să rămână tot ceea ce fusese și mai înainte. Mântuitorul n'a murit pentru ca urmașii Lui să fie la fel cu ceilalți oameni. Scumpul Său sânge nu a curs, pentru ca ucenicii Lui să nu se lepede de marea multime a păcatelor lor. Fiul lui Dumnezeu nu a lucrat pe acest pământ și nu și-a vărsat sângele, pentru ca împărăția pe care El a întemeiat-o, să fie la fel ca toate celelalte. Spiritul Sfânt nu aduce la îndeplinire marea schimbare a nașterii din nou a sufletului, pentru ca omul să rămână exact așa cum sunt și ceilalți oameni.

Nu, ci efectul Evangheliei asupra inimii firești trebuie să se vadă, să se recunoască și să se simtă. Creștinii trebuie să fie un po-

por deosebit. Împărăția lui Isus Hristos nu este ca celelalte împărății. Prietenii lui Isus Hristos nu sunt asemenea prietenilor lumii. Și dacă noi nu avem acele trăsături de caracter, speciale prietenilor lui Isus, atunci noi suntem vrăjmași ai crucii.

Din toate cele spuse, reiese lămurit, că lumina n'are nimic comun cu întunerecul, după cum nici Isus Hristos cu Belial. Poate că sunt unii cari simt că au fost cântăriți și găsiți prea ușori.

Se poate ca voi să simțiți, că nu aveți nici cea mai mică siguranță că v'ați născut din nou; că voi din obișnuință depindeți de un păcat oarecare de care vă dați bine seama, fără să vă străduiți a vă libera de el; că voi aveți o purtare în doielnică, fără să vă întrebați dacă-i bună sau rea; se poate să nu observați că anumite trăsături de caracter, specifice credinței creștine, vă lipsesc.

Eu aș dori, ca voi să vă gândiți neconținut la faptul ca nu cumva să stăruiti în vreuna din aceste situații. M'am adresat vouă ca un prieten. „Rănille făcute de un prieten, dovedesc credințioșia lui”. Prov. 27, 6.

Foarte curând veți vedea minunata zi a Domnului, împreună cu strălucirea Lui. Judecata se ține deja, și ea a început la casa lui Dumnezeu, adică asupra acelor din Comunitate. Nu va mai fi mult și urechile noastre vor auzi cuvintele pe cari le va spune multor suflete pierdute, cari altădată fusese urmașii Lui: „Depărtați-vă dela Mine! Niciodată nu v'am cunoscut”.

Ceea ce mă rog din profunzimea inimii mele, este ca să cugetăm mult asupra acestor cuvinte, și în rugăciunile noastre să prezentăm Domnului cererea: „Cerce-tează-mă, Dumnezeu, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!”